

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Ek/345/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124238068
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6124238068.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 v konaní zast.: JUDr. Katarínou Hegedúsovou, advokátkou so sídlom Majerníková 3/A, 841 05 Bratislava proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX C., o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 519,- EUR s príslušenstvom a trov exekúcie, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/345/2024 zo dňa 12. júla 2024, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného zamietal.

odôvodnenie:

1. Dňa 12.07.2024 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 63Ek/345/2024, ktorým exekúciu podľa ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil (výrok I) a zároveň oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi – JUDr. Barbore Vatrtovej trovy súdneho exekútora vo výške 60,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 61k ods. 1, 2, 5, § 61l ods. 1, 2, 3, § 197 ods. 1, 2, § 198 ods. 2 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len "Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní"), § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 4, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 21 ods. 1, 2, § 22 ods. 1, 2 vyhlášky MS SR č.68/2017 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „vyhlášky“) a s poukazom na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 60/2020-30 zo dňa 30.03.2021. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie, vyjadrenia oprávneného ako aj ďalších predložených dokumentov dospel k jednoznačnému záveru, že v danom konaní námietka povinného ohľadom individuálneho nedojednania Rozhodcovskej zmluvy č. 201801369 zo dňa 10.07.2013 má výrazný vplyv na oprávneným vymáhaný nárok. Hlavným argumentom povinného v Návrhu na zastavenie exekúcie je fakt, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve, resp. samotnej rozhodcovskej zmluve, je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko rozhodcovská zmluva podľa názoru povinného mu neumožnila z pozície spotrebiteľa zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu. Súd konajúc vyšším súdnym úradníkom ďalej skonštatoval, že okrem vyššie uvedeného oprávnený zapracoval rozhodcovskú doložku, na základe ktorej mal konať rozhodcovský súd, do rozhodcovskej zmluvy, ktorú už vopred pripravil a túto už len hotovú predkladá spotrebiteľovi ku zmluve na podpis. To, že nejde o dvojstranne vyjednanú podmienku vyplýva aj zo samotnej konštrukcie rozhodcovskej zmluvy. Táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Je sformulovaná tak, že vlastne vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne spôsobom, ktorý si zvolí ten, čo žaluje. Takúto podmienku je potrebné z pohľadu Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatnú. Ide o jednostrannú a neprijateľnú podmienku, ktorá bráni povinnej obrátiť sa v prípade sporu na štátny súd.

Teda znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie štátnym súdom, a ak mu znemožňuje vlastne domôcť sa svojho práva a stavia ho do pozície nerovnocenného účastníka právneho vzťahu. Okrem toho rozhodcovský súd si vybral sám dodávateľ, teda oprávnený. Nie je to zhodný prejav oboch strán zmluvy. Povinný sa na tomto výbere nepodieľal. Následne ak sa dodávateľ rozhodne žalovať spotrebiteľa na základe tejto rozhodcovskej doložky na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ je nútený touto doložkou a jednostranným výberom dodávateľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Musí tak podľa nej urobiť, lebo už vopred, pred vznikom akéhokoľvek sporu zo zmluvy sa musel vzdať prijatím podmienok zmluvy, svojho práva brániť sa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Navyše je nutné uviesť, že spravidla je to veriteľ, ktorý sa ocitá v pozícii toho, ktorý návrh podáva, lebo väčšinou dlžníci sú tými osobami, ktoré zmluvy z pohľadu splácania úveru nedodržiavajú. Ide teda o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu. Navyše doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Preto akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe neprijateľnej podmienky - rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením neakceptovateľným. Zároveň súd konajúc vyšším súdnym úradníkom dospel k právnomu záveru, že v rozhodcovskom konaní sp. zn. SRSAspA 04989/15 pred ustanoveným rozhodcom Mgr. Petrom Senovským nebola založená právomoc rozhodcovského súdu konať a prejednať danú vec z dôvodu, že Rozhodcovská zmluva č.201801369 zo dňa 10.07.2013 nebola individuálne dojednaná. Svoju záver podporil aj poukazom na Nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 60/2020-30 zo dňa 30.03.2021, a preto prebiehajúcu exekúciu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil (výrok I.). Súčasne zaviazal oprávneného na náhradu trov exekúcie podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku v spojitosti s § 22 ods. 1 citovanej vyhlášky MS SR (výrok II.).

3. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP sťažnosť a navrhol, aby súd podľa ustanovenia § 250 CSP napadnuté uznesenie zrušil. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinným, je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu podľa oprávneného rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Ďalej uviedol, že v zmysle rozhodcovskej zmluvy článku II – predmet zmluvy v bode 1 sa uvádza: Zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Z uvedeného vyvodil, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, a povinný sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Pri svojej argumentácii poukázal napr. na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016 a rozsudok Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn. 12Cb/114/2014-104 zo dňa 16.3.201. Súčasne oprávnený uviedol, že podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (t.j. dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka (Magál, M. – Kubina, P.: Rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách. Justičná revue, 2008, č. 4, s. 616 a nasl.). Povinný má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. V prípade, že sa účastníci rozhodcovského konania dohodnú na predložení svojho sporu na prerokovanie stálemu rozhodcovskému súdu v zásade platí, že sa podrobujú predpisom tohto súdu. Podľa § 14 ods. 2 ZoRK upravujúceho náležitosti rokovacieho poriadku, rozhodcovský súd postupuje v ňom neupravených otázkach podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní. Oprávnený tiež pri svojej argumentácii poukázal napr. na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13.11.2017, sp. zn. 2Er/1464/2015, kde bolo citované z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoE/297/2017 zo dňa 24.08.2017. Zopakoval, že povinný má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. V prípade, že sa účastníci rozhodcovského konania dohodnú na predložení svojho sporu na prerokovanie stálemu rozhodcovskému súdu v zásade platí, že sa podrobujú predpisom tohto súdu. Podľa § 14 ods. 2

ZoRK upravujúceho náležitosti rokovacieho poriadku, rozhodcovský súd postupuje v ňom neupravených otázkach podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní. Rovnaké postavenie účastníkov konania sa musí prejavovať v procesnom postupe súdu od podania žaloby až po vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý obom stranám umožní predkladať návrhy na vykonanie dôkazov, podanie vzájomnej žaloby, návrhy na doplnenie žaloby a najmä právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom druhej strany. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch vyplýva aj zo súdnej judikatúry a odbornej literatúry. Zopakoval, že rovnaké postavenie účastníkov konania sa musí prejavovať v procesnom postupe súdu od podania žaloby až po vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý obom stranám umožní predkladať návrhy na vykonanie dôkazov, podanie vzájomnej žaloby, návrhy na doplnenie žaloby a najmä právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom druhej strany. Ak ide o rozhodovanie na Stálom rozhodcovskom súde pri ustanovení rozhodcov sa vychádza z rokovacieho poriadku súdu, pokiaľ sa strany nedohodli na osobe rozhodcu. Problémy pri ustanovení rozhodcov vznikajú, ak strany uzavreli len rozhodcovskú doložku, v ktorej riešili okruh majetkových sporov, ktoré sa budú podľa vzájomnej dohody rozhodovať v rozhodcovskom konaní a o otázke ustanovenia rozhodcov neuzavreli žiadnu dohodu. V rozhodcovskej zmluve by sa preto mali dohodnúť na spôsobe ustanovenia rozhodcov, za podmienky ak sa nevedia dohodnúť na konkrétnej osobe rozhodcu. Tomu chcel veriteľ predísť, a preto navrhol rozhodcu, s ktorým mohol a nemusel dlžník súhlasiť. V prípade, že obe strany rozhodcovskú doložku v znení o výbere rozhodcu podpísali, svojim podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke/zmluve. Sporová strana mohla už pri podpise rozhodcovskej doložky alebo zmluvy vysloviť nesúhlas s osobou uvedeného rozhodcu a mala možnosť navrhnúť na rozhodovanie iného rozhodcu. Ak bola rozhodcovská doložka alebo zmluva jasne a určite formulovaná aj s uvedením mena rozhodcu a podpísaná zástupcami oboch strán, každá z nich mala možnosť vzniesť námietky voči uvedenej osobe rozhodcu. V takomto prípade sa domnievame, že nedošlo k porušeniu zásady rovnosti v rozhodcovskom konaní pri menovaní osoby rozhodcu, lebo druhá strana sa rozhodla slobodne o podpísaní doložky a mala možnosť vyjadriť nesúhlas s jej menovaním. Ak by mal predsa len odporca, v tomto konaní povinný pochybnosti o stanovenou rozhodcovi a domnieval sa, že ide o sudcu, ktorý rozhoduje zaujato a nespravodlivo, mohol podať námietku predpojatosti. V takomto prípade môže každá strana použiť postup podľa § 9 ZoRK a vzniesť námietku predpojatosti voči rozhodcovi, o ktorých sa dozvedela buď z oznámenia rozhodcu o vzťahu k veci alebo k stranám, alebo z iných dôvodov, o ktorých sa dozvedeli po ustanovení rozhodcu. Mal možnosť tak urobiť v žalobnej odpovedi, nakoľko v každom a jednom prípade je zasielaná výzva na žalobnú odpoveď. Otázkou rozhodcovskej zmluvy bola aj dohoda o spôsobe rozhodcovského konania, či sa uskutoční formou ústneho pojednávania, alebo bude mať formu písomného konania. Zmluvné strany si síce dohodli písomné konanie, čo však nevyučovalo aby sa konanie uskutočnilo ústnou formou, ak o to jedna zo strán požiadala. V tomto prípade takáto žiadosť, ani námietky voči forme konania podaná nebola. Napriek tomu, rozhodca je však povinný vykonať navrhnuté dôkazy aj v prípade písomného konania a riadne odôvodniť, prečo niektorý z navrhnutých dôkazov nepovažuje za potrebné uskutočniť. Oprávnený odmieta akékoľvek argumenty, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom povinným. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods. 3 OSP ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdnemu konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania

okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Oprávnený je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Oprávnený si navyše dovoľuje konštatovať, že prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak oprávnený popiera, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení zákona č. 394/2011 Z.z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup na urovanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Platné a účinné ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských úverov sú vo vzťahu k právnej úprave spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (aj keď ani táto zásadne rozhodcovské konanie nezakazuje) nielen *lex specialis*, ale aj *lex posterior*, a teda jednoznačne majú prednosť pri aplikácii. Medzi oprávneným a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Zároveň oprávnený poukazuje, že povinný svojím podpisom zo dňa 10.07.2013 vyhlásil, že s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má Oprávnený za to, že rozhodcovskou zmluvou bola platne založená právomoc Rozhodcovského súdu, a preto aj rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom rozhodcovského konania má povahu Exekučného titulu (nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť).

4. K sťažnosti oprávneného sa vyjadril povinný podaním doručeným súdu dňa 20.08.2024, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami oprávneného uvedenými v podanej sťažnosti a v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorý skonštatoval, že dojednanie rozhodcovskej doložky nebolo platné, pretože fakticky neumožňovalo spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia sporu zo zmluvy, v dôsledku čoho nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, a teda exekučný titul je nevykonateľný.

5. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

12. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 15.02.2024, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyšší súdny úradník vydal na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAsPA 04989/15, ktorý vydal Stály rozhodcovský

súd, zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45 744 971, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní s ustanoveným rozhodcom Mgr. Petrom Senovským, zo dňa 08.03.2016, dňa 05.03.2024 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Barbore Vatrtovej (418EX 116/2024). Dňa 07.05.2024 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho spolu s vyjadrením oprávneného postúpil súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

13. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

14. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, pričom nad rámec uvedeného konštatuje, že zákonom č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“), dal zákonodarcu možnosť oprávnenému aj v prípade, že dôjde k zastaveniu starej exekúcie, domáhať sa od povinného vymožená pohľadávky, a to prostredníctvom opätovného návrhu. Preto oprávnený môže podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie, pokiaľ bolo predchádzajúce exekučné konanie ukončené jedným zo spôsobov stanovených v ZoUNEKu a nebola vymožená pohľadávka oprávneného, pričom ustanovenie § 9 ods. 2 ZoUNEKu zároveň uvádza, že pohľadávka oprávneného vymáhaná v starej exekúcii sa po skončení exekučného konania nepremlí skôr ako ubehne rok. Uvedeným súd poukazuje na skutočnosť, že aj keď sa v prípade návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, ktorý bol podaný riadne a včas, jedná o opätovný návrh a v intenciách ustanovenia § 9 ods. 2 ZOUNEK platí, že opätovným návrhom na vykonanie exekúcie podaným v lehote najneskôr jedného roka od oznámenia o ukončení starej exekúcie sa má za to, že oprávnený v začatom exekučnom konaní riadne pokračuje, exekučný súd aj v tomto exekučnom konaní začatom na základe opätovného návrhu oprávneného, musí skúmať formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu zo svojej úradnej povinnosti, a to ešte pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie konkrétnemu súdnemu exekútorovi, t.j. pred začatím exekúcie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/164/1996), kde jednou z podmienok formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu je aj právomoc, orgánu, ktorý exekučný titul vydal (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV.ÚS 78/2011-17 zo dňa 17. 03. 2011 č.k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18.02.2010; č. k. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09. 12. 2010; č.k. III. ÚS 125/2011-17 zo dňa 29.03.2011; č.k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011; č.k. I. ÚS 379/2012-19 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. IV. ÚS 104/2019 zo dňa 05. 11. 2019, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: 3 Cdo 164/96 zo dňa 27. 01. 1997; 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22. 04. 2009; sp. zn. 5 Cdo 109/2010 zo dňa 13. 09. 2010; sp. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23. 06. 2011; 1 MCdo 15/2012 zo dňa 22.05.2013). Rovnako tak z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že predpokladom pre vedenie exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia. Ide o predpoklad, na ktorý súd prihliada z úradnej povinnosti. Exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať, či exekučný titul bol vydaný orgánom vybaveným právomocou na vydanie takéhoto rozhodnutia. Ak takáto právomoc chýba, ide o právny akt nulitný. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň tak, akoby neexistoval (R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998, R 72/1998). Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd (R 46/2012). Exekučný súd je však povinný zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie, ak pri jeho posudzovaní vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

15. Poukazom na vyššie uvedenú ustálenú rozhodovacia činnosť vyšších súdnych autorít možno jednoznačne konštatovať, že ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je oprávnený vyvodit' všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná. Rozhodcovský rozsudok je totiž explicitne normovaný ako predmet prieskumu zo strany exekučného

súdu (§ 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku) a za nevykonateľný sa považuje aj rozhodcovský rozsudok vychádzajúci z neplatnej (vrátane neprijateľnej) rozhodcovskej zmluvy, pričom samotná rozhodcovská zmluva má byť pritom predmetom prieskumu (§ 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku). Súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka konštatuje, že vyšším súdnym úradníkom bol náležite vykonaný prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorý predmetný predložený exekučný titul vydal, a v rámci tohto prieskumu bolo učené zadošť ustálenej rozhodovacej praxi vyšších súdnych autorít, v súlade s ktorou vyšší súdny úradník dospel správne k právnemu záveru, že rozhodcovská doložka, od ktorej právomoc odvodzoval rozhodcovský súd, nebola platne uzatvorená, pretože rozhodcovskú zmluvu koncipovanú v takom znení, ako bola predložená oprávneným, vyšší súdny úradník správne právne posúdil ako neprijateľnú a s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom podstatným z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy je to, že so spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná.

16. Súd nad rámec uvedeného, k tvrdeniam oprávneného v podanej sťažnosti uvádza, že v prejednávanej veci, súd z návrhu na vykonanie exekúcie zistil, že oprávnený žiadal vykonať exekúciu na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom v spotrebiteľskom spore. Z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd svoju právomoc vo veci konať odvodil z rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej dňa 10.07.2013 medzi oprávneným a povinným. Vzhľadom na skutočnosť, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, vyšší súdny úradník správne poukázal na to, že exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný vyriešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, t.j. či bola daná právomoc rozhodcovského súdu o veci konať a rozhodovať. Nedostatok právomoci súdu (všeobecného aj rozhodcovského) sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že takýto súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Preto, ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok.

17. Sudca nespochybňuje samotnú možnosť riešenia spotrebiteľských sporov aj v rozhodcovskom konaní, ako to nesprávne naznačuje oprávnený. Súd však považuje za vhodné zdôrazniť skutočnosť, že zriadenie rozhodcovského súdu je upravené zákonom, avšak neznamená to, že rozhodcovský súd je zriadený zákonom. Rozhodcovské súdy nepredstavujú zložku verejnej moci, ale ide o súkromnoprávne orgány. Ich právomoc nie je daná zvrchovanou mocou štátu ale je odvodená od výslovnej a slobodnej vôle zmluvných strán takýmto spôsobom (alternatívnym k sporovému súdnemu konaniu) prejednať prípadný spor medzi nimi, pričom na základe takejto ich vôle uzavrujú rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, v ktorej svoj súhlas vyjadria obe strany dohody. Voľa strán je rozhodujúca. Voľa strán pritom nesmeruje iba k dohode o spôsobe riešenia sporu v rozhodcovskom konaní, ale smeruje aj k výberu konkrétneho rozhodcovského súdu alebo rozhodcu. Len ak je daná vôľa strán, môže byť daná právomoc súkromnoprávneho orgánu prejednať spor medzi nimi, v opačnom prípade by mohol akýkoľvek subjekt vydať rozhodnutie a prezentovať ho ako exekučný titul.

18. Sudca pri preskúmaní veci, rovnako ako vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení zistil, že medzi oprávneným a povinným bola dňa 10.07.2013 uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je v súlade ustanovením § 52 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou a je na mieste aplikácia ustanovení § 53 až 54 Občianskeho zákonníka (účinných v čase uzatvorenia zmluvy) týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Súčasne bola medzi oprávneným a povinným uzatvorená dňa 10.07.2013 aj rozhodcovská zmluva (bez označenia číslom), týkajúca sa však sporov zo zmluvy o úvere. Obidve zmluvy boli uzatvorené v rovnaký deň. V danom prípade je nepochybné, že predmetná zmluva o úvere ako aj rozhodcovská zmluva sú formulárové zmluvy, pričom rozhodcovská zmluva sa nachádza na samostatnej listine. Z predložených listín je zjavné, že rozhodcovská zmluva bola spotrebiteľovi predložená spolu so zmluvou o úvere, teda v čase tzv. „zniženej bdelosti spotrebiteľa“, keď jeho prvotným zámerom bolo požičať si finančné prostriedky, nie dohodnúť spôsob riešenia prípadných sporov.

19. Už vzhľadom na uvedené zistenia súdu, vyplývajúce z predložených listín, považoval súd za preukázané a nesporné, že predmetnú rozhodcovskú zmluvu aj zmluvu o úvere podpísal povinný spolu ako viacero spolu súvisiacich a vopred pripravených dokumentov, označených jedným číslom a podpísaných v jeden deň, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier samé o

sebe súdu nijako nepreukazuje individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy. Súd preto dospel k záveru, že napriek skutočnosti, že rozhodcovská doložka je uvedená ako samostatná rozhodcovská zmluva, ide v podstate len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol nijako ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 OZ nemožno považovať za individuálne dojednanú. Pokiaľ ide o individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy, súd ďalej uvádza, že zo skutočnosti, že povinnému boli predložené obidve zmluvy ako vopred pripravené na predtlačenom formulári, je zrejmé, že povinný nemal nijakú reálnu možnosť vpisovať do nich svoje prípadné pripomienky a akokoľvek meniť obsah zmlúv, prípadne vpísať do rozhodcovskej zmluvy ním vybraný rozhodcovský súd alebo rozhodcu. Rozsah možnosti upraviť rozhodcovskú zmluvu, obmedzený iba na osobné údaje, číslo zmluvy o úvere, dátum a podpis, nijako nemožno považovať za individuálne dojednanú rozhodcovskú zmluvu, pokiaľ ide o ďalší obsah tejto zmluvy. Z predložených listín nevyplýva, že by si uzavretie zmluvy v takomto znení vymienil spotrebiteľ. Ak rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, potom takáto zmluva, síce sa nachádzajúca na samostatnom tlačive, avšak tvoriaca jednu zmluvu so zmluvou o úvere, môže ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. Súd nemal z predložených listín preukázané, že povinný ako spotrebiteľ, aktívne jednal o spôsobe vyriešenia prípadných sporov a ani o výbere rozhodcovského súdu, t.j. že by sa bol osobne podieľal na vzniku rozhodcovskej zmluvy, a to práve z dôvodu, že mu bola predložená zjavne formulárová zmluva. Formulárovosť zmluvy má súd preukázanú aj zo svojej rozhodovacej činnosti, keď rovnaké zmluvy s rovnakými ustanoveniami a rovnakým vybratým rozhodcovským súdom boli predkladané spotrebiteľom aj v iných súdom posudzovaných veciach.

20. Sudca sa ďalej zaoberal aj samotným znením rozhodcovskej zmluvy a konštatuje, že z nej síce vyplýva, že je tzv. nevýhradnou (čl. II. bod 1. zmluvy), teda dáva na výber medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak možnosť voľby je vždy na žalobcov, ktorým je takmer pravidelne dodávateľ (oprávnený) a predmetná rozhodcovská zmluva znemožňuje spotrebiteľovi (povinnému) dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, ak dodávateľ podá žalobu na rozhodcovskom súde. Možnosť voľby spotrebiteľa (povinného) je tak len iluzórna a to aj z toho dôvodu že spotrebiteľ ani nemal možnosť zapracovať do rozhodcovskej zmluvy ním navrhnutého rozhodcu alebo rozhodcovský súd. Výber rozhodcovského súdu mal preto reálne iba dodávateľ (vybrať ním samým, jeden, vopred uvedený rozhodcovský súd v zmluve). Aj z tohto hľadiska možno uzavrieť, že takto dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubú jednostrannú výhodu pre dodávateľa (oprávneného), pretože výber rozhodcov dodávateľom vo vopred pripravenej formulárovej zmluve nedáva spotrebiteľovi možnosť jednáť o obsahu zmluvy (vrátane rozhodcovskej doložky), iba ju ako celok prijať alebo odmietnuť. Preto súd nemohol prisvedčiť obrane oprávneného, že pri výbere riešenia sporov a rozhodcu, boli zmluvné strany rovnoprávne. V danom prípade nijako nemožno uvažovať o tom, že by rozhodcovská doložka bola individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou. Iba ťažko možno predpokladať, že by si rôzni spotrebiteľia, ktorí sa navzájom nepoznajú, všetci individuálne dojednali a vymienili na prejednanie sporov rovnaký rozhodcovský súd. Z okolností vyplývajúcich z predložených listín, má súd práve naopak za to, že podmienkou poskytnutia finančných prostriedkov bolo práve podpísanie obidvoch zmlúv a možnosť podpísania iba jednej z nich, bola iba iluzórna. Za uvedených okolností, mal súd za to, že je potrebné a žiaduce a takýmto spôsobom, t.j. preskúmaním súdu, vyvážiť postavenie dodávateľa a spotrebiteľa v spotrebiteľskom vzťahu, ak sa tento vzťah dostal v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky do nerovnovážneho postavenia, resp. ak sa spotrebiteľ v dôsledku nej ocitol v zjavne nevýhodnejšom postavení, ako keby tejto zmluvnej podmienky nebolo.

21. Je potrebné v tejto súvislosti, pre úplnosť zdôrazniť, že nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvolá nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa, je neprijateľná. Pokiaľ však je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je právnou teóriou aj praxou navyše označený za fakticky nerovný a nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. V tomto smere aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 55/2011 z 24.2.2011, konštatoval, že: „zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takom prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Súd zastaví exekúciu v celom rozsahu, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu. Iba tak môže súd naplniť cieľ čl. 6 ods. 1 smernice - postarať sa o to, aby spotrebiteľov nekalé podmienky v záujme vyššej kvality

života bežných ľudí nezaťažovali“. Súd zdôrazňuje, že nechráni spotrebiteľa do tej miery, aby neplnil záväzok, ktorý uzavrel, súd ale poskytuje ochranu spotrebiteľovi ako už bolo uvedené, iba pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky, nie všetky zmluvné podmienky. Pre súd bolo rozhodujúce, ako došlo k „dojednaniu“ rozhodcovskej zmluvy zmluvnými stranami. Sudca konštatuje, že znenie rozhodcovskej zmluvy, vrátane spôsobu jej uzavretia, síce neodporuje doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákonné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza (in fraudem legis). O obchádzanie zákona ide vtedy, ak je právnym úkonom dohodnuté niečo, čo síce nie je so zákonom v priamom rozpore, avšak svojimi dôsledkami sleduje cieľ, aby zákon nebol dodržaný (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 16/95 zo dňa 24.05.1995).

22. Sudca poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 371/2018 z 20.6.2018, ktorý rozhodujúc o sťažnostiach v obdobných veciach uviedol, že: „S prihliadnutím na citované časti napadnutých uznesení okresného súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie každého z napadnutých uznesení dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd správal pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov, v tomto prípade najmä § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (k tomu pozri aj uznesenia ústavného súdu v obdobnej veci sťažovateľky sp. zn. IV. ÚS 61/2011 z 3. marca 2011 a sp. zn. II. ÚS 302/2016 zo 7. apríla 2016).“

23. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že predmetnú rozhodcovskú zmluvu posúdil vyšší súdny úradník správne ako celok za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (povinného), poukazujúc aj na judikatúru Súdného dvora Európskej únie (C-240/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05). Rozhodcovskú zmluvu preto súd vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v platnom znení. V prípade ak je rozhodcovská zmluva, resp. rozhodcovská doložka, neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, neplatná. Následkom je skutočnosť, že rozhodcovský súd vôbec nemal právomoc, vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, rozhodovať daný spor, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt.

24. Exekučný súd nemôže akceptovať ako exekučný titul rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu. Exekučný titul, vydaný orgánom, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax za rozhodnutie zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Na nulitný akt sa hľadí tak, akoby neexistoval. Takýto exekučný titul je potom v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku (vykonateľný exekučný titul v zmysle § 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku) a preto návrhu na vykonanie exekúcie, ktorým sa navrhuje vykonanie exekúcie na základe nespôsobilého exekučného titulu nebolo možné vyhovieť a sťažnosť oprávneného bolo potrebné ako nedôvodnú zamietnuť.

25. Súd o trovách konania nerozhodoval, nakoľko ani jednej z účastníkov, napriek tomu, že sú zastúpení právnymi zástupcami, si nárok na náhradu trov tohto sťažnostného konania neuplatnil. Súd je totiž toho názoru, že nakoľko exekučné konanie je zásadne konaním návrhovým a ako také je ovládané dispozičnou zásadou, je výlučne v dispozícii účastníka konania, aký nárok si voči druhému účastníkovi konania z titulu trov konania v ňom uplatní a aký nie. Súd tak nie je oprávnený a zároveň povinný (ex off) rozhodovať o takom nároku účastníka konania, ktorý nebol zo strany toho ktorého účastníka konania v exekučnom konaní ani len uplatnený.

26. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné
202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§